

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **S. A.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 marca 2024 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt IV KO 107/23,

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt IV KO 107/23, wobec oczywistej bezzasadności, odmówił przyjęcia wniosku S.A. o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa 70/11, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 7 sierpnia 2008 r., sygn. akt II K 9/08.

Skazany pismem z dnia 4 lutego 2024 r. wniósł zażalenie, w którym zakwestionował przypisanie mu sprawstwa zabójstwa B. Z. W kolejnym piśmie z 4 lutego 2024 r. w ramach tej samej korespondencji, zatytułowanym: „Oświadczenie”,

wskazał na świadków, którzy w jego przekonaniu mają wiedzę o zdarzeniu. Wniósł także o przyznanie mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec braku merytorycznej zawartości zażalenia, w którym wnioskodawca wykazywałby na wadliwość zaskarżonego postanowienia, wskazać należy, że Sąd Najwyższy miał oczywiste podstawy, by uznać, iż inicjatywa S. A., oparta na woli ujawnienia przez niego samego prawdziwego przebiegu zdarzenia, nie wpisuje się w podstawę wznowieniową *propter nova*. Z kolei wskazywanie na potencjalne osobowe źródło dowodowe również nie może przynieść oczekiwanego przez wnioskodawcę rezultatu, albowiem wykracza poza ramy niniejszego postępowania wznowieniowego. Jak wskazuje się w orzecznictwie: „rolą Sądu Najwyższego orzekającego w trybie art. 545 § 3 zdanie drugie k.p.k. jako sąd drugiej instancji jest co do zasady, sprawdzenie, czy zasadnie, zgodnie z prawem oceniono, że wniosek o takiej, a nie innej treści powinien zostać uznany za bezzasadny w stopniu oczywistym. Inne rozumienie omawianej instytucji oznaczałoby, że w postępowaniu zażaleniowym Sąd Najwyższy byłby organem ponownie oceniającym ten sam wniosek, a nie sposób jego rozstrzygnięcia w pierwszej instancji” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2022 r., V KZ 10/22, LEX nr 3418036*). Z tego względu jedynie na marginesie wolno zauważyć, że „nie jest rolą Sądu Najwyższego, by w trybie określonym w art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k. ustalać, czy dana osoba w ogóle posiada określone wiadomości stanowiące podstawę faktyczną wniosku o wznowienie postępowania. Wskazane przepisy znajdują zastosowanie jedynie wówczas, gdy w postępowaniu wskazano nowe fakty i dowody, o których mowa w art. 540 § 1 k.p.k., zaś sąd zmierza do sprawdzenia prawdziwości tego, co wnioskodawca uprawdopodobnił i na ile nowy dowód wykazuje na rzeczywiste niebezpieczeństwo błędności prawomocnego wyroku skazującego” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., V KO 7/20, LEX nr 3168931*).

Z tych względów - nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.k. – Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyniło bezprzedmiotowym

wyznaczenie wnioskodawcy obrońcy z urzędu. W tym kontekście należy zaznaczyć, że jeśli ujawnią się realne podstawy wznowieniowe w sprawie skazany będzie mógł podjąć inicjatywę w celu wzruszenia prawomocnego orzeczenia i w tym zakresie będzie mógł wystąpić o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

[J.J.]

[ał]

Kazimierz Klugiewicz Zbigniew Puskarski Paweł Wiliński